

for et Par Aar siden, have givet dem den Begunstigelse, at de kunne faa deres Anciennetet medregnet, for saa vidt de rykke op derved, at Biskolen oprettes til fast Skole, saa mener jeg, at det er en god Imødekommenhed, vi have vist dem, og jeg tror ikke, at der er Grund til at gaa videre, end man den Gang gik.

Det ærede Medlem for 9de Kreds (Stilling) talte imod, at Skoleraadet skulde have Ret til at indskrænke den Tid, hvori der skal betales Vikarhjælp, med 6 Dage. Jeg tror, at dette er en ret heldig Bestemmelse. Der er dog noget urimeligt i, at Skolefonden straks skal træde til, fordi en Skolelærer maaske har en Tandbyld og skal hen og have Tandene trukken ud og derfor ikke kan undervise i een eller to Timer, men maa have Vikar i den Tid. Vi have virkelig haft Eksempler paa, at man er gaaet meget langt ned i Retning af saadanne smaa Henvendelser til Skolefonden. Jeg tror derfor, det var ret rimeligt at sætte en Grænse af nogle Dage. En Sygdom, som kun varer nogle faa Dage, maa Læreren virkelig selv kunne komme ud over, og han maa under den selv betale den fornødne Vikar. Jeg tror derfor ikke, der er Grund til at røre ved den Bestemmelse, som her er ført ind i Lovforslaget.

Det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (la Cour) mente ikke, det vilde være heldigt, at Menighedsraadet skulde have Tilsyn med Kirkens Renholdelse m. v., da Menighedsraadenes Medlemmer jo ikke altid boede nær ved Kirken, medens Kirkebylæreren gør dette. Det er muligt, at ikke hele Menighedsraadet bor nær ved Kirken, men da Præsten er Medlem af og Formand for Menighedsraadet og sikkert staaer Kirken lige saa nær som Kirkebylæreren, ser jeg ikke, der kan blive Mangel paa Tilsyn med Renholdelsen af Kirken. Jeg ser saaledes ingen Grund til at gaa bort fra Menighedsraadet her paa dette Omraade.

J. Pedersen: Naar man i 1899 indskrænkede Tilskuddet til Friskolerne til kun at omfatte dem paa Landet, tror jeg ikke, det har sin Grund i principielle Hensyn. Grunden er ganske sikkert den — jeg har i hvert Fald ikke kunnet indse, at der var nogen anden —, at det vilde være vanskeligt at afgøre, hvilke Skoler af samme Art i Byerne der kunde være Tale om at understøtte. Nu er Loven bleven anvendt ud fra den Forstaaelse, at Skolerne i Byerne ikke have kunnet komme

med, og at dette har været nødvendigt for den største Del af Beløbets Vedkommende, er jo kendt, thi Loven bestemmer udtrykkelig derom, at dette Bidrag skal fordeles mellem de vedkommende Skoler paa Landet i Forhold til deres Børneantal. Men det synes noget tvivlsomt, om Lovens Ordlyd strengt taget forbyder Ministeren at bruge af de 10,000 Kr., der staa til hans Raadighed, ogsaa til Skoler i Byerne, idet Loven derom kun siger, at Resten af Beløbet stilles til Ministerens Raadighed, for at han deraf kan støtte Skoler af nævnte Art, hvis Virksomhed taler derfor, og her er jo kun Tale om saadanne Skoler i Byerne, som netop ere af samme Art som dem, der ellers faa Tilskud paa Landet. Jeg skal ikke indvende noget imod, at Ministeren har ment for de 10,000 Kr.s Vedkommende at burde holde sig til Skolerne paa Landet. Men da den ærede Minister erkendte, hvad jeg hørte med Tilfredsstillelse, at nogen egentlig større Vanskelighed neppe vilde være forbunden med at finde, hvilke Skoler i Byerne der kunde komme i Betragtning, vil jeg udtale det Haab, at man senere under en eller anden Form ogsaa maatte kunne komme disse Skoler til Hjælp. Naar den ærede Minister nu ikke har medtaget nogen Ændring herom, falder det selvfølgelig ikke mig ind at stille en saadan, men jeg kunde tænke mig Muligheden af, at man senere ved en mindre Bevilling paa Finansloven — man kan jo ikke lave om paa denne Lov hvert Aar — kunde stille et Beløb til den ærede Ministers Raadighed for at afhjælpe den Uretfærdighed, der, efter min Mening, ligger i, at Byskolerne skulle være undtagne, blot fordi de ligge i Byerne og ikke paa Landet, medens det ellers er Skoler af samme Art.

la Cour: Ja, jeg skal til den højt-ærede Ministers Bemærkning om, at Præsten er jo ogsaa Medlem af Menighedsraadet, nemlig født Medlem, sige, at Præsten jo ikke altid bor ved Kirken. Og navnlig i alle de Sogne, hvor der er to Kirker til et Præsteembede, bor han jo ubetinget ikke ved Siden af Kirken i det ene Sogn. Der kunde nu være Anledning til at tage under Overvejelse i Udvalget, om der ikke var Rimelighed i at beholde den Ordning, som foreligger, især da man ikke har mere Hast med at faa den ny Ordning gennemført, end at der i Loven staaer, at den først skal indføres, saa snart der bliver Vakance.